

Zadeva C-445/19**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

6. junij 2019

Predložitevno sodišče:

Østre Landsret (Danska)

Datum predložitvene odločbe:

29. maj 2019

Tožča stranka:

Viasat Broadcasting UK Ltd

Toženi stranki:

TV 2/Danmark A/S

Kraljevina Danska

Predmet postopka v glavni stvari

Družba Viasat Broadcasting UK Ltd (v nadaljevanju: Viasat) je predlagala, naj se družbi TV 2 Danmark A/S (v nadaljevanju: TV 2) naloži plačilo obresti za nezakonito pomoč v skupnem znesku 1.746.300.000 DKK od državne pomoči, ki jo je družba TV 2 prejela v obdobju od 1995 do 2003 v okoliščinah, v katerih je bila pomoč naknadno odobrena kot nadomestilo za javno storitev na podlagi člena 106(2) PDEU. Družba TV 2 in danska država sta predlagali, naj se tožba zavrne, ter navedli številne ugovore v zvezi z obstojem in višino zahtevka za plačilo obresti za nezakonito pomoč.

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe

Predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267, drugi odstavek, PDEU, ki se nanaša na vsebino in obseg obveznosti držav članic, da prejemniku pomoči naložilo plačilo tako imenovanih „obresti za nezakonito pomoč“, kot so bile opredeljene med drugim v sodbah z dne 12. februarja 2008, CELF, C-199/06,

ECLI:EU:C:2008:79, in z dne 18. decembra 2008, Wienstrom, C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747.

Predložena vprašanja

1. Ali se obveznost nacionalnega sodišča, da prejemniku pomoči naloži plačilo obresti za nezakonito pomoč (glej sodbo CELF), nanaša tudi na položaj, kakršen je ta v obravnavani zadevi, v katerem je nezakonita državna pomoč pomenila nadomestilo za javno storitev, za katerega se je naknadno ugotovilo, da je na podlagi člena 106(2) PDEU združljivo z notranjim trgov, in v katerem je bila dana odobritev na podlagi presoje skupnega finančnega položaja celotnega podjetja, ki opravlja javno službo, vključno z njegovo kapitalizacijo?
2. Ali se obveznost nacionalnega sodišča, da prejemniku pomoči naloži plačilo obresti za nezakonito pomoč (glej sodbo CELF), nanaša tudi na zneske, ki jih prejemnik pomoči v okoliščinah, kakršne so te iz obravnavane zadeve, na podlagi obveznosti javnega prava sicer prenese na povezana podjetja, vendar pa so s končno odločbo Komisije opredeljeni kot prednost za prejemnika pomoči v smislu člena 107(1) PDEU?
3. Ali se obveznost nacionalnega sodišča, da prejemniku pomoči naloži plačilo obresti za nezakonito pomoč (glej sodbo CELF), nanaša tudi na državno pomoč, ki jo je prejemnik pomoči v okoliščinah, kakršne so te iz obravnavane zadeve, prejel od podjetja pod javnim nadzorom, ob upoštevanju tega, da so prihodki slednjega deloma nastali s prodajo storitev prejemnika pomoči?

Navedene pravne določbe Unije

Člen 102 PDEU, člen 106 PDEU, člen 107 PDEU in člen 108 PDEU.

Obvestilo Komisije o izvrševanju zakonodaje o državni pomoči na nacionalnih sodiščih (2009/C 85/01) (v nadaljevanju: obvestilo o sodelovanju)

Obvestilo Komisije: Za učinkovito izvajanje odločb Komisije, ki od držav članic zahtevajo dosego vračila nezakonite in nezdružljive državne pomoči (2007/C 272/05) (v nadaljevanju: obvestilo o vračilu)

Navedeni odločbe in sklepi Komisije

Odločba Komisije 2006/217/ES z dne 19. maja 2004 o ukrepih, ki jih izvaja Danska za TV2/Danmark, NN 22/2002 (v nadaljevanju: odločba iz leta 2004)

Odločba Komisije C(2004) 3632 final z dne 6. oktobra 2004 v zadevi s področja državnih pomoči št. N 313/2004 o dokapitalizaciji postaje TV 2 DANMARK A/S (v nadaljevanju: odločba o dokapitalizaciji)

Odločba Komisije C(2008) 4224 final z dne 4. avgusta 2008 v zadevi N 287/08 (v nadaljevanju: odločba o pomoči za reševanje)

Sklep Komisije 2011/839/EU z dne 20. aprila 2011 o ukrepih, ki jih izvaja Danska (C 2/03) za TV2/Danmark (v nadaljevanju: sklep iz leta 2011)

Sklep Komisije 2012/109/EU z dne 20. aprila 2011 o državni pomoči št. C 19/09 (ex N 64/09), ki jo Danska namerava izvajati v zvezi s prestrukturiranjem TV2 Danmark A/S (v nadaljevanju: sklep o prestrukturiranju)

Navedena sodna praksa Sodišča EU

Altmark, C-280/00, ECLI:EU:C:2003:415

CELF, C-199/06, ECLI:EU:C:2008:79

Wienstrom, C-384/07, ECLI:EU:C:2008:747

TV 2/Danmark/Komisija, C-649/15 P, ECLI:EU:C:2017:835

Komisija/TV 2/Danmark, C-656/15 P, ECLI:EU:C:2017:836

Viasat Broadcasting UK/TV 2/Danmark, C-657/15 P, ECLI:EU:C:2017:837

Viasat Broadcasting UK/Komisija, C-660/15, ECLI:EU:C:2017:178

TV 2/DANMARK A/S in drugi/Komisija, T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, ECLI:EU:T:2008:457

TV 2/Danmark/Komisija, T-674/11, ECLI:EU:T:2015:684

Viasat Broadcasting UK/Komisija, T-125/12, ECLI:EU:T:2015:687

Eesti Pagar, C-349/17, ECLI:EU:C:2019:172

Residex Capital IV CV, C-275/10, ECLI:EU:C:2011:814

Siemens/Komisija, T-459/93, ECLI:EU:T:1995:100

Navedeni nacionalni predpisi

Lov om radio-og fjernsyns virksomhed (v nadaljevanju: zakon o radijskem in televizijskem oddajanju), zlasti členi 24, 29, 30 in 33

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je komercialna RTV-družba Viasat. Toženi stranki sta danska država (ki jo zastopa ministrstvo za kulturo) in družba

TV 2, ki je družba v državni lasti, ki opravlja storitve javne radiotelevizije. Družba TV 2 je bila ustanovljena leta 1986 kot avtonomna institucija pod državnim nadzorom v skladu z upoštevniimi določbami zakona o radijskem in televizijskem oddajanju. Za družbo TV 2 vse od časa, ko je bila ustanovljena, velja obveznost javne službe. Družbi Viasat in TV 2 sta na danskem trgu konkurentki za razdelitev televizijskih kanalov za oddajanje na območju celotne države.

Sistem financiranja družbe TV 2 v obdobju od 1995 do 2004

- 2 Na Danskem je bila pravna podlaga za finančne ukrepe v korist družbe TV 2 v letih, ki so upoštevna v obravnavani zadevi, urejena v različnih različicah zakona o radijskem in televizijskem oddajanju: glej njegov opis v sklepu iz leta 2011.
- 3 Ustanovitev in začetno delovanje družbe TV 2 sta bila financirana iz posojila za ustanovitev v višini 510,8 milijona DKK brez kapitalskega vložka. Družba TV 2, ki je bila od ustanovitve nezadostno kapitalizirana, je financirala tekoče poslovanje iz prihodkov iz naročin in prihodkov od prodaje oglaševalskega časa, to prodajo pa je do leta 1997 opravljala neodvisna družba v državni lasti TV 2 Reklame A/S. Poleg tega je financiranje izviralo od prihodkov od prodaje programov in drugih storitev. V obdobju od 1995 do 1996 je bilo financiranje TV 2 urejeno tako: delež družbe TV 2 od naročin se je stekal v poseben državni sklad, imenovan sklad TV 2. Dobički družbe TV 2 Reklame A/S, ki so izvirali iz prodaje zgoraj navedenega oglaševanja, ki ga je ta družba opravljala na TV 2, so se prav tako stekali v ta sklad. V skladu s členom 30 zakona o radijskem in televizijskem oddajanju so se „vse dejavnosti družbe TV 2“ (torej tako dejavnosti na območju celotne države kot dejavnosti po regijah: za podrobnejši prikaz glej spodaj) financirale „iz zneskov, prenesenih s sklada TV 2, ob upoštevanju okvirnih proračunov, ki jih je določil minister za kulturo“. Glede na pripravljeno gradivo, na podlagi katerega je bila sprejeta ta zakonodaja, je bil razlog za tako ureditev razdelitve prihodkov družbe TV 2 iz oglaševanja prek družbe TV 2 Reklame A/S in sklada TV 2 politična želja po zagotovitvi uredniške neodvisnosti družbe TV 2. Natančnejše določbe o dejavnosti družbe TV 2 so določene v členih 29, 30 in 33 zakona o radijskem in televizijskem oddajanju (v različici, veljavni v tistem času).
- 4 Stranke v postopku v glavni stvari se ne strinjajo glede tega, ali je bilo mogoče dobiček družbe TV 2 Reklame A/S uporabiti zgolj za kritje finančnih potreb družbe TV 2 in ali je bila družba TV 2 pravno upravičena do zadevnega prihodka. Predložitveno sodišče (Østre Landsret (višje sodišče za zahodno regijo, Danska)) je v zvezi s tem navedlo, da je bilo z določbami tedaj veljavnega zakona o radijskem in televizijskem oddajanju izrecno določeno, da lahko minister za kulturo sprejme odločitev, s katerimi naloži, da se del dobička družbe TV 2 Reklame A/S ne prenese na sklad TV 2. Podobno je v pripravljalnem gradivu, na podlagi katerega je bila sprejeta ta zakonodaja, navedeno, da je minister za kulturo lahko „odločil, kako velik del dobička od oglaševalskih dejavnosti je treba

prenesti na sklad TV 2“. Šlo je torej za „proračunsko“ financiranje in ne za pravno upravičenje do prihodkov iz oglaševanja.

- 5 Vendar je bil tako v letu 1995 kot v letu 1996 ves dobiček družbe TV 2 Reklame A/S prenesen na sklad TV 2. Poleg tega je bil v istih dveh letih celoten znesek, ki je izhajal od prihodkov iz naročnin in oglaševanja, prenesen s sklada TV 2 na družbo TV 2, vendar to ni obsegalo vseh prihodkov iz oglaševanja, ki so bili preneseni z družbe TV 2 Reklame A/S na sklad TV 2.
- 6 Družba TV 2 Reklame A/S in sklad TV 2 sta bila ukinjena 1. januarja 1997. Družba TV 2 je nato sama prevzela prodajo svojega oglaševalskega časa in je tako prihodke iz oglaševanja pridobivala neposredno. Družba TV 2 je od tedaj dalje neposredno prejela tudi prihodke iz naročnin od drugega danskega javnega televizijskega programa DR (ki je poskrbel na pobiranje teh naročnin). Ko je bil sklad TV 2 ukinjen, so bila njegova sredstva prenesena na družbo TV 2.
- 7 Poleg tega je v obdobju od 1995 do 2002 družba TV 2 od države prejela številne ugodnosti: te se nanašale na (i) oprostitev plačila davka od dohodkov pravnih oseb; (ii) brezobrestno in nepovratno posojilo za ustanovitev podjetja; (iii) državno jamstvo za posojilo za tekoče poslovanje do konca leta 1996; in (iv) plačilo pretirano nizke pristojbine za uporabo frekvenc. Te ugodnosti so bile opredeljene kot obstoječa državna pomoč.
- 8 Družba TV 2 je prenehala prejemati prihodke iz naročnin 1. julija 2004, ko se je avtonomna institucija spremenila v sedanjo družbo z omejeno odgovornostjo TV 2/DANMARK A/S. Družbi TV 2 je bilo prepovedano pobirati naročnino in ni imela dostopa do zunanega financiranja s posojili. Družba TV 2 je imela vse od začetka finančne težave, ki jih je moč pripisati v glavnem njeni nezadostni kapitalizaciji. Danska država se je odločila, da mora družba TV 2 pridobiti potrebni kapital iz tekočega dobička. V obdobju od 1995 do 2002 je družba TV 2 uspela spremeniti negativni lastniški kapital v višini 97,8 milijona DKK v pozitivni lastniški kapital v višini 550,5 milijona DKK. Ob koncu leta 2005 je lastniški kapital družbe TV 2 znašal 652 milijonov DKK.

Obveznost javne službe družbe TV 2 in odnos do regij TV 2

- 9 Ob ustanovitvi je imela družba TV 2 le eno podjetje za območje celotne države. Naknadno je bilo ustanovljenih več „regionalnih podjetij“ (v nadaljevanju: regije). V zadevnem obdobju je bila tako družba TV 2 sestavljena iz devetih neodvisnih javnih podjetij: podjetja za območje celotne države in osmih regionalnih, od katerih so vsa imela svoj neodvisni regionalni svet, upravni odbor, programski svet, izvršni odbor ter odgovornost v zvezi s proračunom in programsko shemo.
- 10 V obdobju od 1995 do 2004 je bila družba TV 2 na podlagi zakona o radijskem in televizijskem oddajanju dolžna ustvarjati in oddajati televizijske programe na območju celotne države in regionalne televizijske programe. Podjetje za območje celotne države in regionalna podjetja so programe oddajala na istem oddajnem

omrežju, saj so si medsebojno razdelila čas oddajanja. Družba TV 2 je prejela prihodke iz oglaševanja, ki so nastali s prikazovanjem oddaj na regionalni ravni. Regije do leta 2003 niso imele svojih licenc za oddajanje in lastnih pogodb z državo o izvajanju javne službe. Prav tako niso imele lastnih statotov in jim ni bilo treba predložiti poročil o javni službi ministru, saj je bila družba TV 2 dolžna predstaviti računovodske izkaze glede javne službe s prikazom izvajanja obveznosti javne službe. Tudi to se je spremenilo leta 2003.

- 11 Kot je bilo navedeno zgoraj, je sklad TV 2 do leta 1997 prenašal prihodke iz naročnin na družbo TV 2. Kot je bilo prav tako navedeno, je bil sklad TV 2 leta 1997 ukinjen. Po tem času so se, kot je bilo navedeno, vse dejavnosti financirale iz dela prihodkov iz naročnin, ki je pripadal družbi TV 2, prihodkov iz oglaševanja na TV 2 in prihodkov od prodaje programov ter drugih storitev pa tudi iz subvencij itd. Dalje, družba TV 2 je imela obveznost javnega prava za prenos minimalnega letnega zneska na regije. Centralna uprava družbe TV 2 je vsako leto določila „proračun podjetja za območje celotne države, vključno z dodelitvijo sredstev za vsako posamezno regionalno podjetje družbe TV 2“: glej člen 24(1) zakona o radijskem in televizijskem oddajanju. Dodeljena sredstva je bilo treba vzeti iz celotnega prihodka družbe TV 2 in se tako ni zahtevalo, da znesek prihaja natančno iz sredstev, ki jih je družba TV 2 prejela od prihodkov iz naročnin. V obdobju od 1997 do 2002 je družba TV 2 regijam dodelila skupaj približno 2 milijardi DKK.
- 12 Predložitveno sodišče meni, da te dodelitve sredstev regijam ni primerno šteti za „[...] nadomestilo“, plačano regijam za oddajanje programov v regionalnih oknih, kot je štelo Splošno sodišče v točki 171 sodbe v zadevi T-674/11. Dejansko je šlo za to, da je bil v obdobju od 1997 do 2002 družbi TV 2 dodeljen delež prihodkov iz naročnin, ki so ga regije do tedaj prejemale od sklada TV 2, in je tako naloga dodelitve sredstev regijam naknadno postala dolžnost družbe TV 2, saj je morala slednja regijam dodeliti znesek, ki je moral biti glede na pripravljeno gradivo, ki se nanaša na amandma k zakonu, vsaj enak znesku, ki so ga regije do tedaj prejemale prek prenosa s sklada TV 2 (275 milijonov DKK leta 1996).
- 13 Ko se je podjetje TV 2 za območje celotne države z učinkom od 1. julija 2004 preoblikovalo v družbo z omejeno odgovornostjo, je prenehala veljati obveznost družbe TV 2 za letno dodeljevanje sredstev regijam. V istem času se je spremenilo dodeljevanje sredstev družbi TV 2, tako da se je upoštevalo dejstvo, da zdaj to ni več dolžnost družbe TV 2. Tako je bil leta 2003 na družbo TV 2 prenesen znesek iz naročnin v višini 151,1 milijona DKK, medtem ko je bilo leta 2002 nanjo prenesenih skupaj 556,2 milijona DKK od prihodkov iz naročnin. Od leta 2004 pa so regije prejemale del prihodkov iz naročnin neposredno od drugega danskega javnega televizijskega programa DR.

Zadeve Sodišča v zvezi s sistemom financiranja družbe TV 2 v obdobju od 1995 do 2002

- 14 Komisija je z odločbo iz leta 2004 odločila, da državne pomoči, ki so bile družbi TV 2 v obliki prihodkov iz naročnin in drugih ukrepov odobrene v letih od 1995 do 2002, pomenijo državno pomoč, odobreno družbi TV 2, ki jo je treba priglasiti, hkrati pa je ugotovila, da so ukrepi združljivi s skupnim trgom v skladu s členom 86(2) ES, razen zneska 628,2 milijona DKK, ki ga je Komisija opredelila kot prekomerno nadomestilo in ki ga je zato družba TV 2 morala vrniti. Odločbo Komisije so pred Splošnim sodiščem izpodbijali družba TV 2 in danski organi ter družbi Viasat in Discovery Networks Danmark (nekdanja SBS Broadcasting SA/TvDanmark).
- 15 V skladu z odločbo je družba TV 2 29. novembra 2004 vrnila 628,2 milijona DKK, vključno z obrestmi, in ustrezen znesek za leto 2003, katerega vračilo so danski organi zahtevali na lastno pobudo (izračunan po isti metodi kot v odločbi iz leta 2004), vključno z obrestmi, kar je skupaj zneslo 1073 milijonov DKK.
- 16 Ker bi zaradi takega vračila družba TV 2 postala insolventna, je Komisija z odločbo o dokapitalizaciji danski vladi odobrila dokapitalizacijo družbe TV 2 s povečanjem kapitala te družbe za približno 440 milijonov DKK in s spremembo državnega posojila v višini približno 394 milijonov DKK v lastniški kapital. Splošno sodišče je s sodbo z dne 22. oktobra 2008, TV2/Danmark in drugi/Komisija (T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, EU:T:2008:457) odločbo iz leta 2004 razglasilo za nično. Novi sklep Komisije v zadevi je bil sprejet 20. aprila 2011 (sklep iz leta 2011). V sklepu iz leta 2011 je Komisija ugotovila, da je sistem financiranja družbe TV 2 v obdobju od 1995 do 2002 pomenil državno pomoč, odobreno družbi TV 2, ki jo je treba priglasiti. V zvezi s tem so bili kot pomoč na podlagi člena 107(1) PDEU med drugim opredeljeni prihodki iz naročnin, ki jih je družba TV 2 v obdobju od 1997 do 2002 prenesla na regije (približno 2 milijardi DKK), ter prihodki družbe TV 2 iz oglaševanja iz let 1995 in 1996, ki jih je na družbo TV 2 prek sklada TV 2 prenesla družba TV 2 Reklame A/S (približno 1,5 milijarde DKK). V zvezi s tem je Komisija ugotovila, da vsi prihodki, ki jih je v letih od 1995 do 1997 na družbo TV 2 prenesel sklad TV 2, pomenijo državno pomoč, odobreno družbi TV 2. Vendar je Komisija hkrati odobrila celotni znesek pomoči družbi TV 2 kot nadomestilo za javno storitev, ki je skladno na podlagi člena 106(2) PDEU. Družbi TV 2 in Viasat sta pred Splošnim sodiščem izpodbijali sklep iz leta 2011 (zadevi T-674/11 in T-125/12), ta sklep pa je bil nazadnje potrjen v sodbah, ki jih je na podlagi pritožb izdalo Sodišče v zadevah C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P in C-660/15 P. Sodišče je med drugim potrdilo, da sta družba TV 2 Reklame A/S in sklad TV 2 javni podjetji pod nadzorom danske države, da so njihovi prihodki na voljo državi in da je torej podana prednost, ki se financira z uporabo državnih sredstev. Za natančnejši opis postopkov se navajata med drugim sodbi Sodišča v zadevah C-649/15 P in C-660/15 P.

Druge zadeve s področja državnih pomoči, ki se nanašajo na družbo TV 2

- 17 Hkrati z zadevo s področja državnih pomoči, ki se je nanašala na ukrepe financiranja družbe TV 2 v obdobju od 1995 do 2002, se je odločalo o treh drugih zadevah s področja državnih pomoči, ki so se nanašale na družbo TV 2: zadeva glede dokapitalizacije, zadeva glede pomoči za reševanje in zadeva glede prestrukturiranja, ki bodo tu na kratko opisane.
- 18 Zadeva glede dokapitalizacije je izhajala iz vračila pomoči s strani družbe TV 2 na podlagi odločbe iz leta 2004 in se je nanašala na dokapitalizacijo družbe TV 2 s strani danske države. V odločbi o dokapitalizaciji iz leta 2004 je Komisija odobrila dokapitalizacijo družbe TV 2 na podlagi (tedanjega) člena 86(2) ES. Zoper to odločbo sta bili vloženi tožbi pred Splošnim sodiščem, ki je v zadevah T-12/05 in T-16/05 sklenilo, da se postopek ustavi, saj so ukrepi dokapitalizacije tesno povezani z odločbo iz leta 2004 in jih mora zato Komisija presoјati kot celoto v povezavi z novo preučitvijo sistema financiranja družbe TV2 za leta od 1995 do 2002.
- 19 Zadeva glede pomoči za reševanje je izhajala iz težav družbe TV 2 z denarnim tokom v letu 2008. Zato se je država odločila družbi TV 2 odobriti pomoč za reševanje v obliki kredita, ki ga je Komisija z odločbo o pomoči za reševanje odobrila kot pomoč za reševanje. Zoper to odločbo je bila vložena tožba pred Splošnim sodiščem (zadeva T-114/09), vendar je bil postopek naknadno ustavljen.
- 20 Zadeva glede prestrukturiranja se je nanašala na načrt prestrukturiranja, ki so ga danski organi priglasili Komisiji 4. februarja 2009 kot nadgradnjo odločbe o pomoči za reševanje. S sklepom o prestrukturiranju je Komisija pod določenimi pogoji – ki so vključevali možnost, da družba TV 2 uvede nadomestilo za končne uporabnike – odobrila načrt prestrukturiranja (v nadaljevanju: sklep o prestrukturiranju). Zoper ta sklep je bila vložena tožba pred Splošnim sodiščem (zadeva T-210/02), vendar je bil postopek naknadno ustavljen.

Nacionalni postopki v zvezi s sistemom financiranja družbe TV 2 v obdobju od 1995 do 2004

- 21 Tožbo v tem postopku je vložila družba Viasat 28. februarja 2006, vendar je bil postopek prekinjen zaradi čakanja na izid več sklopov postopkov pred sodiščema Unije v zvezi s sistemom financiranja družbe TV 2.
- 22 Po izdaji sodb Sodišča v zadevah C-649/15 P, C-656/15 P, C-657/15 P in C-660/15 P je bilo končno dokazano, da ukrepi v korist družbe TV 2 v letih od 1995 do 2002 pomenijo državno pomoč, ki jo je treba priglasiti, ki pa je združljiva z notranjim trgovom na podlagi člena 106(2) PDEU. Ukrepi, vključno s sredstvi, prenesenimi na regije (glej zadevo T-674/11), so bili odobreni v nasprotju z obveznostjo mirovanja, določeno v členu 108(3) PDEU. Prav tako je ugotovljeno, da je mogoče za celotno programsko shemo družbe TV 2 (podjetje za območje

celotne države) šteti, da gre za televizijsko javno službo in da je tako mogoče vse s tem povezane stroške šteti za stroške javne službe (glej zadevo T-309/04).

Bistvene trditve strank iz postopka v glavni stvari

Prvo vprašanje

Trditve družbe TV 2 in ministrstva za kulturo

- 23 Po mnenju družbe TV 2 in ministrstva za kulturo je treba v temelju razlikovati med nadomestilom za javno storitev, odobrenim v okviru člena 106(2) PDEU, in državno pomočjo, odobreno na podlagi člena 107(3) PDEU. Za družbo TV 2 naj ne bi nastale nikakršne neupravičene ugodnosti iz obresti, o čemer je bilo govora v sodbi CELF, ker bi stroški zunanjega financiranja v določenem obdobju nezakonitosti privedli zgolj do ustreznega zvišanja stroškov javne službe, ki jo je opravljala družba TV 2, in ker bi bilo treba glede na predpostavke, ki so bile podlaga za sklep iz leta 2011, nujno ustrezno povečati nadomestilo za javno storitev družbe TV2 zaradi pokrivanja iz tega izhajajoče premajhne pokritosti ter družbi TV 2 zagotoviti kapital in možnost, da opravlja naloge javne službe.
- 24 Za nadomestilo za javno storitev naj bi bilo značilno, da je podjetju, ki ga prejme, naložena obveznost za izvajanje storitev v javnem interesu na način, ki ovira njegovo konkurenčnost, in da vključuje storitve, ki jih podjetje ne bi prosto prevzelo, če bi delovalo pod tržnimi pogoji. Za pomoč, povezano z javnimi storitvami, naj bi veljalo tudi, da višina prejetega nadomestila ne sme presegati tistega, kar je potrebno za kritje neto stroškov, povezanih z izvajanjem obveznosti javne službe, in morda razumnega dobička.
- 25 Zaradi teh značilnosti naj prejemniki nadomestila za javno storitev na podlagi člena 106(2) PDEU od pomoči ne bi pridobili neupravičene konkurenčne prednosti. Tudi če pomoč sama ne vsebuje konkurenčne prednosti, naj tudi preuranjeno plačilo samo po sebi ne bi pomenilo neupravičene konkurenčne prednosti. Po drugi strani naj bi bila posledica izvršitve zahtevka za plačilo obresti za nezakonito pomoč zoper družbo TV 2 ta, da bo za storitve javne službe plačano pre nizko nadomestilo, s čimer bo prišlo do izkrivljanja konkurence v korist konkurentov družbe TV 2, vključno z družbo Viasat, in do ogrožanja nalog javne službe družbe TV 2. Iz tega naj bi bilo razvidno, da čeprav se obveznost mirovanja uporablja tudi za pomoč iz člena 106(2) PDEU, za odpravo neupravičene prednosti ni treba naložiti obresti za nezakonito pomoč.
- 26 To naj bi vsekakor moralo veljati v položaju, kakršen je sporen v obravnavani zadevi, v katerem je Komisija v sklepu iz leta 2011 – in nato tudi v odločbi o dokapitalizaciji in sklepu o prestrukturiranju – ugotovila, da je sporna pomoč združljiva z notranjim trgov na podlagi presoje skupnega finančnega položaja celotnega podjetja, ki opravlja javno službo, vključno z njegovo kapitalizacijo. Trdi se, da če bi se v takem položaju ugodilo zahtevku za obresti za nezakonito

pomoč, bi to izničilo bistvo odločb oziroma sklepov Komisije in spodkopalo pristojnosti Komisije iz člena 106(2) PDEU.

Trditve družbe Viasat

- 27 Družba Viasat je trdila, da se pomoč, povezana z javnimi storitvami, odobrena na podlagi člena 106(2) PDEU, v ničemer ne razlikuje od pomoči, odobrene na podlagi člena 107(3) PDEU. Trdi, da je treba zato obresti za nezakonito pomoč plačati v obeh primerih.
- 28 Družba Viasat se je sklicevala na sodbo v zadevi C-657/15 P, v kateri je Sodišče razsodilo, da je nadomestilo za javno storitev, izplačano družbi TV 2, za to družbo pomenilo finančno prednost, saj je bilo odobreno v nasprotju s pogoji, določenimi v sodbi Altmark. Poleg tega naj bi bilo na podlagi člena 106(2) PDEU mogoče pridobiti razumen dobiček v povezavi z izvajanjem nalog javne službe. Skladno s tem naj bi družba TV 2 – kot je bilo navedeno v sklepu iz leta 2011 – lahko akumulirala skupni dobiček v višini 628,2 milijona DKK.
- 29 V televizijskem sektorju naj bi bila priznana zelo široka opredelitev javne storitve, v okviru katere se vsi stroški družbe TV 2 štejejo za stroške javne službe. Po trditvah družbe Viasat je na tej podlagi pogosto ugodneje dobiti pomoč na podlagi člena 106(2) PDEU kot na podlagi člena 107(3) PDEU. Obstajali naj bi številni primeri pogodbene obveznosti javne službe, ko podjetje prostovoljno sklepa pogodbe z državo zaradi opravljanja javne službe.
- 30 Pomoč na področju kulture, ki je bila sporna v zadevi CELF, naj bi pomenila nadomestilo za stroške, povezane z izdajanjem in izvozom knjig v francoskem jeziku. Zato naj bi bila v veliki meri primerljiva s pomočjo, povezano z javnimi storitvami, iz obravnavane zadeve. Bilo naj bi umetno, če bi pomoč, odobreno v zadevi CELF, obravnavali drugače od pomoči, odobrene družbi TV 2.
- 31 Po navedbah družbe Viasat bi trditve ministrstva za kulturo in družbe TV 2 izničile dejansko učinkovitost obveznosti držav članic po priglasitvi in mirovanju na področju pomoči, odobrene na podlagi člena 106(2) PDEU, saj bi to povzročilo, da opustitev priglasitve ne bi imela nobenih posledic. Če konkurenti ne bi mogli zahtevati plačila obresti za nezakonito pomoč v položaju, kakršen je ta v obravnavani zadevi, v katerem je bila pomoč odobrena ob neizpolnjevanju člena 108(3) PDEU in nespoštovanju pogojev iz sodbe Altmark o preglednosti, javnem naročanju in učinkovitem delovanju, naj bi to konkurentom tudi onemogočilo vlaganje pravnih sredstev in bi izničilo namen sodbe Altmark.

Presoja predložitvenega sodišča

- 32 Predložitveno sodišče je navedlo, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča, da je temeljno načelo, ki stoji za zahtevo po vračilu nezakonito odobrene države pomoči, odprava izkrivljanja konkurence, ki je bilo povzročeno s konkurenčno prednostjo, pridobljeno z nezakonito pomočjo. Neupravičena prednost prejemnika

pomoči – tudi v primeru, ko je bila pomoč naknadno razglašena za združljivo – sestoji med drugim iz neplačila obresti, ki bi jih moral plačati na znesek združljive pomoči, če bi si moral ta znesek izposoditi na trgu med obdobjem nezakonitosti: glej sodbe CELP; Eesti Pagar, C-349/17, točka 130, in Residex Capital IV CV, C-275/10, točki 33 in 34.

- 33 Predložitveno sodišče v tej zvezi ugotavlja, da ni gotovo, da iz narave obveznosti javne službe iz člena 106(2) PDEU izhaja, da se splošno pravno pravilo glede državne pomoči v zvezi z obrestmi za nezakonito pomoč v zadevah, ki se nanašajo na kršitve obveznosti mirovanja iz člena 108(3) PDEU, ne sme uporabiti v zadevah, ki se nanašajo na pomoč v obliki nadomestila za obveznost izvajanja javne storitve.
- 34 Pomoč, odobrena podjetju, ki opravlja javno službo, je dana za izvajanje nalog javne službe in ne za zagotavljanje nadomestila za breme, povezano s plačilom obresti za nezakonito pomoč. Plačilo obresti za nezakonito pomoč je samo po sebi le redko mogoče šteti za izpolnitev obveznosti javne službe.
- 35 Zato je vprašljivo, ali je mogoče strogo pravno gledano trditi, da plačilo obresti za nezakonito pomoč zvišuje stroške prejemnika pomoči, povezane z zagotavljanjem dejavnosti javnih storitev. Iz istega razloga se trditev družbe TV 2 in ministrstva za kulturo, da bi naložitev obresti za nezakonito pomoč pripeljala do „prenizkega plačila nadomestila“ za izvajanje nalog podjetja, ki opravlja javno službo, na prvi pogled ne zdi pravilna.
- 36 Naložitev obresti za nezakonito pomoč ne bo vedno pomenila, da bodo podjetju, ki izvaja javne storitve, primanjkovala sredstva za izvajanje obveznosti javne službe, saj sodba Altmark konec koncev temelji na predpostavki, da – odvisno od okoliščin – ukrep pomoči, ki je združljiv na podlagi člena 106(2) PDEU, ni nezdružljiv z doseganjem nekaj dobička. Nasprotno prav tako ni mogoče izključiti možnosti, da bo podjetje, ki je prejelo pomoč, povezano z javnimi storitvami, zaradi zahtevka za plačilo obresti za nezakonito pomoč utrpelo neto izgubo pri dejavnosti, podprti s pomočjo. V zvezi s tem si je mogoče zamisliti, da mora morda zadevno podjetje zaradi zahtevka za plačilo obresti za nezakonito pomoč nehati opravljati dejavnost, podprto s pomočjo, in da tako državna pomoč na podjetje, ki opravlja javno službo, ne bo imela nameravanega učinka na način, kot je bilo zamišljeno.
- 37 Predložitveno sodišče se zaveda, da bo plačilo obresti za nezakonito pomoč, odvisno od okoliščin, pomenilo, da bo prejemnik pomoči, povezane z javnimi storitvami, lahko preživel le, če prejme kapitalski vložek, in da je zato kapitalski vložek morda potreben, da država doseže cilj, ki naj bi se ga s pomočjo doseglo. Vendar lahko to morda velja tudi za druge prejemnike pomoči. Poleg tega iz tega sledi, da je treba združljivost take nove pomoči v dani zadevi – enako kot nepredvidene izgube, ki jih je utrpel vsak prejemnik pomoči – presojati na podlagi potreb podjetja do pomoči v tistem času.

Drugo vprašanje*Trditve družbe TV 2 in ministrstva za kulturo*

- 38 Družba TV 2 in ministrstvo za kulturo zastopata stališče, da je treba sredstva, prenesena na regije (približno 2 milijardi DKK) (v nadaljevanju: regionalna sredstva) odšteti od osnovnega zneska, ki se mora uporabiti za izračun morebitnega zahtevka za plačilo obresti za nezakonito pomoč v obravnavani zadevi.
- 39 V zvezi s tem družba TV 2 in ministrstvo za kulturo navajata, da družba Viasat, sklicujoč se na sodbo Splošnega sodišča v zadevi T-674/11, neupravičeno trdi, da so regionalna sredstva pomenila nadomestila, ki jih je družba TV 2 plačala regijam za oddajanje regionalnih programov v regionalnih oknih in da so sredstva zmanjšala breme, ki bi ga sicer morala nositi družba TV 2.
- 40 Danska država naj bi se odločila, da organizira naloge javne službe, ki jo ima celotno podjetje TV 2, z razdelitvijo na regionalno obveznost in obveznost na območju celotne države, ki je bila naložena vsakemu neodvisnemu podjetju v okviru celotne TV 2. Obveznost predvajanja regionalnih programov naj bi imele – in jo še imajo – regije, medtem ko naj bi obveznost na območju celotne države prevzelo podjetje za območje celotne države. Tako naj bi bila edina obveznost družbe TV 2, da s programi zaokroži programsko shemo za območje celotne države in da regijam da na voljo čas oddajanja s tem, da jim omogoči dostop do oken v programski shemi za območje celotne države, kjer so lahko oddajale regionalne vsebine. Regije pa naj bi imele obveznost ustvarjati in oddajati nacionalne in regionalne televizijske programe v teh oknih.
- 41 Regionalna sredstva naj bi bila nadomestilo danske države regijam za njihovo obveznost oddajanja regionalnih televizijskih programov. Sredstva naj ne bi zmanjšala kakršnega koli „bremena“ podjetja za območje celotne države v obliki „regionalne obveznosti“. Podjetje za območje celotne države naj na podlagi danske zakonodaje ne bi imelo take obveznosti.
- 42 Tako naj bi družba TV 2 v obdobju od 1997 do 2002 delovala zgolj kot posrednik, ki je prenašal regionalna sredstva, in naj zaradi njih ne bi imela nobene prednosti. Od izvajanja naloge posredovanja v obdobju od 1997 do 2002 naj družba TV 2 ne bi prejela ne več ne manj kot v obdobju pred letom 1997, ko je brez posredovanja družbe TV 2 kot posrednice nadomestilo države regijam prenašal sklad TV 2, ali kot v obdobju po letu 2002, ko so regije prejemale svoj delež prihodkov iz naročnin neposredno od DR.
- 43 Dejstvo, da naj bi bila shema, po kateri je družba TV 2 kot posrednica prenašala regionalna sredstva, uvedena brez predhodne odobritve Komisije na podlagi člena 108(3) PDEU, naj zato družbi TV 2 ne bi zagotovilo prednosti glede obresti ali kakor koli neupravičeno izboljšalo njenega tržnega položaja. Regionalna sredstva

naj zato še posebej ne bi imela nezakonitega vpliva, ki ga je Sodišče ugotovilo v sodbi CELF.

- 44 Družba TV 2 in ministrstvo za kulturo sta se sklicevala na točko 194 obrazložitve sklepa iz leta 2011, v kateri je navedeno, da je Komisija – ker so bili zneski preneseni na družbo TV 2 in nato na regije – te zneske vključila v izračune kot prihodke in izdatke, kar v praksi pomeni, da niso vplivali na to, kako je Komisija ocenila sorazmernost. Podobno naj bi Komisija v postopku v zadevi T-6[74]/11 ugotovila, da družba TV 2 ni bila prejemnica pomoči, prenesene na regionalne postaje, in da naj od svoje vloge posrednika tudi ne bi imela nobene prednosti. Zato naj po mnenju Komisije družba TV 2 ne bi bila dolžna plačati obresti za nezakonito pomoč od navedenih zneskov. Po mnenju Komisije naj bi to podpiralo stališče, da družba TV 2 ni imela procesnega upravičenja v zvezi z izpodbijanim sklepom, kar zadeva to vprašanje.
- 45 Družba TV 2 in ministrstvo za kulturo sta se sklicevala na točko 41(a) (opomba 65) obvestila o sodelovanju, v kateri je navedeno, da je mogoče davke, plačane na nominalni znesek pomoči, za namen izterjave obresti za nezakonito pomoč odbiti, in na obvestilo o vračilu, v katerem je navedeno, da lahko nacionalni organi pri izračunu zneska, ki ga je treba vrniti, upoštevajo vpliv davčnih predpisov, tako da se od prejemnika izterja le neto znesek.
- 46 Nazadnje, družba TV 2 in ministrstvo za kulturo sta se sklicevala na sodbo Splošnega sodišča v zadevi T-459/93, v kateri je to sodišče navedlo, da lahko nacionalni organi pri vračilu pomoči, ki je glede na odločbo Komisije nezakonita in nezdržljiva, praviloma odbijejo nekatere zneske na podlagi nacionalnih pravil. Družba TV 2 in ministrstvo za kulturo trdita, da je položaj v obravnavani zadevi, v kateri je družba TV 2 na podlagi obveznosti iz zakona o radijskem in televizijskem oddajanju prenesla prihodke iz naročnin na regije (v vsaj enakem znesku kot na ravni iz leta 1996), podoben položaju, v katerem se del zneska pomoči plača davčnim organom zaradi zakonske davčne obveznosti.

Trditve družbe Viasat

- 47 Družba Viasat je izpodbijala trditve družbe TV 2 in ministrstva za kulturo. Navedla je, da iz točke 51 sodbe CELF izhaja, da dodelitev nezakonite državne pomoči prejemniku zagotovi prednost, ki ustreza stroškom obresti, ki bi jih imel, če bi si znesek, ki ustreza celotni združljivi pomoči, izposodil pod tržnimi pogoji. Plačilo obresti za nezakonito pomoč naj bi bilo namenjeno odpravi te prednosti. Ker naj bi bil celotni znesek pomoči, ki jo je prejela družba TV 2, združljiva državna pomoč, za katero je veljal člen 107 PDEU, naj bi bilo treba zato tudi obresti za nezakonito pomoč plačati od celotnega zneska.
- 48 Družba Viasat je dalje opozorila, da sta Splošno sodišče v zadevi T-674/11 (točke od 152 do 173) in Sodišče v zadevi C-649/15 P (točke od 48 do 58) zavrnila trditev, da je treba regionalna sredstva odšteti od zneska pomoči, prav tako pa sta

zavrnilo argumentacijo Komisije v zadevi, saj v izpodbijanem sklepu ni mogoče najti podpore za tako stališče.

- 49 Po navedbah družbe Viasat so regionalna sredstva zmanjšala breme, ki bi ga sicer bila dolžna nositi družba TV 2, namreč obveznost za ustvarjanje in oddajanje nacionalnih in regionalnih televizijskih programov. Po mnenju družbe Viasat so bila regionalna sredstva v resnici nadomestilo, ki ga je družba TV 2 plačevala regijam za storitev, ki bi jo sicer družba TV 2 morala kupiti od drugega ponudnika.
- 50 Družba Viasat je trdila tudi, da čeprav je družba TV 2 imela obveznost javnega prava za prenos letnega minimalnega zneska na regije, ni bilo podrobneje opisano, kako naj bi se financiral ta znesek, in prav tako ne, ali naj bi izhajal iz prihodkov družbe TV 2 iz naročnin ali iz oglaševanja. Tako naj bi družba TV 2 sama odločala, katere vire sredstev bo uporabila za plačilo nadomestila regijam. Obveznost družbe TV 2 za financiranje dejavnosti regij naj bi bila enaka tudi, če družba TV 2 ne bi prejela prihodkov iz naročnin: glej sodbo Splošnega sodišča v zadevi T-674/11, točka 173.
- 51 Družba Viasat navaja, da iz obvestila o vračilu ali obvestila o sodelovanju ne izhaja, da bi bilo mogoče v zahtevku za vračilo poleg odbitka davka upoštevati še kake druge odbitke. Isto naj bi izhajalo tudi iz zgoraj navedene zadeve T-459/93. Ti trije viri naj bi se nanašali zgolj na plačila davka in naj ne bi vzpostavljali splošnega načela, da ni treba vračati virov pomoči. Po trditvah družbe Viasat prenosa sredstev z družbe TV 2 na regije ni mogoče primerjati s plačilom davka. V primeru plačila davka naj bi bila sredstva že dolgovana državi in naj bi zato vračilo dejansko pomenilo dvojno plačilo, za kar pa naj v obravnavani zadevi ne bi šlo.

Presoja predložitvenega sodišča

- 52 Predložitveno sodišče je ugotovilo, da se odločbe in sklepi Komisije nanašajo zgolj na TV 2 za območje celotne države. Po drugi strani Komisija nikoli ni izdajala odločb in sklepov v zvezi z regijami in zato te po svoji naravi niso prejemnice pomoči za namene teh odločb in sklepov. V tem vprašanju gre tudi za to, da se prenosi z družbe TV 2 na regije niso odšteli od zneska, ki so ga organi Unije šteli za državno pomoč, odobreno družbi TV 2. Tako je mogoče trditi, da se zneski, preneseni na regije – neodvisno od tega, da so bili opredeljeni kot pomoč – v resnici odštejejo od neto prednosti, ki jo je družba TV 2 prejela prek pomoči.
- 53 Predložitveno sodišče meni, da sredstev, ki jih je družba TV 2 dodelila regijam v obdobju od 1997 do 2002, ni primerno šteti za nadomestilo, plačano regijam za oddajanje programov v regionalnih oknih. Dejansko je šlo za to, da je bil v teh letih družbi TV 2 dodeljen ta delež prihodkov iz naročnin, ki so ga regije do tedaj prejemale od sklada TV 2, in je tako naloga dodelitve sredstev regijam nato postala dolžnost družbe TV 2, saj je morala družba TV 2 regijam dodeliti znesek,

ki je moral ustrezati vsaj znesku, ki so ga regije do tedaj prejemale s prenosom od sklada TV 2.

- 54 Razumevanje danskega prava v obdobju od 1997 do 2002, ki ga je Splošno sodišče uporabilo kot podlago za opredelitev regionalnih sredstev kot državne pomoči v zadevi T-674/11, v obravnavani zadevi ni zavezujoče, saj je ugotovitev, kaj je pravilna razlaga danskega prava, v sporu pred danskim sodiščem naloga danskega sodišča. To mora držati tudi glede odgovora, ki ga je Sodišče podalo na vprašanja, ki so mu bila v tej zadevi postavljena. Predložitveno sodišče je pojasnilo, da se spor v obravnavani zadevi ne nanaša na opredelitev regionalnih sredstev kot državne pomoči na podlagi člena 107(1) PDEU. Ta opredelitev v zadevi se ne izpodbija. Zadeva se nanaša zgolj na vprašanje, katere posledice izhajajo iz neizpolnjevanja člena 108(3) PDEU, vključno s tem, katero razumevanje danskega prava bi moralo biti podlaga Sodišču za preučitev izpostavljenih vprašanj prava Unije.
- 55 Predložitveno sodišče se strinja z ministrstvom za kulturo in družbo TV 2 glede tega, da se v sodbi CELF ni obravnavalo vprašanje, ali je morebitno obveznost plačila obresti za nezakonito pomoč mogoče razširiti, tako da bi se nanašala tudi na pomoč, ki je bila dejansko prenesena na druga podjetja.

Tretje vprašanje

Trditve družbe TV 2 in ministrstva za kulturo

- 56 Družba TV 2 in ministrstvo za kulturo sta navedla, da je treba prihodke iz oglaševanja iz let 1995 in 1996, ki jih je družba TV 2 Reklame A/S nakazala prek sklada TV 2 (približno 1.5 milijarde DKK) (v nadaljevanju: prihodki iz oglaševanja), odšteti od zneska, ki se mora uporabiti za izračun morebitnega zahtevka za obresti za nezakonito pomoč. Menila sta, da prihodki iz oglaševanja pomenijo plačilo za oglaševalski čas, ki ga družba TV 2 nudi zasebnim oglaševalcem. Do opredelitve sredstev kot državne pomoči naj bi prišlo zgolj zato, ker naj bi se do leta 1997 sredstva od oglaševalcev stekala prek dveh subjektov v državni lasti, družbe TV 2 Reklame A/S in sklada TV 2. Vendar po navedbah družbe TV 2 in ministrstva za kulturo družba TV 2 prek te sheme ni prejela manj ali več kot njeni konkurenti na trgu televizijskega oglaševanja, prav tako pa ni prejela več ali manj v obdobju po letu 1997, v katerem je bila sama odgovorna za svoj oglaševalski čas in v katerem prihodki iz oglaševanja niso bili opredeljeni kot državna pomoč. Po navedbah družbe TV 2 in ministrstva za kulturo to pomeni, da prihodki iz oglaševanja niso pripeljali do neupravičenega izboljšanja konkurenčnega položaja družbe TV 2, o čemer je bilo govora v sodbi CELF, in da zato ti zneski ne bi smeli biti vključeni v izračun morebitnega zahtevka za obresti za nezakonito pomoč.

Trditve družbe Viasat

- 57 Družba Viasat je navedla, da je argumentacija družbe TV 2 in ministrstva za kulturo v nasprotju s sodbo Sodišča v zadevi C-657/15 P, v kateri je bilo razsojeno, da je celotni znesek pomoči, odobrene družbi TV 2 – vključno s prihodki iz oglaševanja – državna pomoč. Neposredna posledica tega naj bi bila, da sredstev ne bi smeli šteti zgolj za plačilo družbi TV 2 za njene storitve, saj naj bi to pomenilo, da ni šlo za državno pomoč. Sodišče naj bi svoje stališče utemeljilo med drugim na dejstvu, da družba TV 2 v nobenem primeru ne bi prejela sredstev.
- 58 Prihodki iz oglaševanja naj bi pripadli skladu TV 2, iz katerega naj bi jih bilo mogoče uporabiti tudi za druge namene kot za financiranje družbe TV 2. Tako naj bi šlo za državna sredstva, dana na voljo družbi TV 2, ki naj bi jih ta nato lahko uporabila pri svojih dejavnostih. Po mnenju družbe Viasat je tako družba TV 2 pridobila ugodnosti iz obresti prek sredstev, ki so ji bila na voljo, preden je bila dana odobritev Komisije.

Presoja predložitvenega sodišča

- 59 Zgoraj je bilo navedeno, da se stranke iz postopka v glavni stvari ne strinjajo o tem, ali je bilo mogoče dobiček družbe TV 2 Reklame A/S uporabiti zgolj za kritje finančnih potreb družbe TV 2 in ali je bila družba TV 2 pravno upravičena do zadevnih prihodkov. Predložitveno sodišče prosi Sodišče, naj v odgovoru na tretje vprašanje kot podlago uporabi razumevanje danskega prava, kot ga je zgoraj predstavilo predložitveno sodišče. Sodišče je torej naprošeno, naj na vprašanje odgovori na podlagi predpostavke, da družba TV 2 v letih 1995 in 1996 ni bila pravno upravičena do (vseh) prihodkov iz oglaševanja, ki so izhajali iz tega, da je v svoji programski shemi dala na voljo oglaševalski prostor. Sodišče se lahko zato glede tega opre na razumevanje danskega prava, kot je predstavljeno v točki 81 obrazložitve in naslednjih sklepa iz leta 2011.
- 60 Predložitveno sodišče dalje ugotavlja, da je smiselno preveriti, ali je kršitev obveznosti mirovanja v zvezi s tem dejansko pripeljala do prednosti v smislu denarnega toka za družbo TV 2, kar zadeva prihodke iz oglaševanja. Tako je mogoče trditi, da so odločitve ministra za kulturo, da prenese sredstva od družbe TV 2 Reklame na sklad TV 2, s tega sklada pa na družbo TV 2, pomenile ugodnejše obravnavanje družbe TV 2, ki jih – če bi bile spoštovane določbe o prigrasitvi – ne bi bilo mogoče izvršiti, dokler Komisija ne bi bodisi na splošno bodisi na letni podlagi odobrila prenosov.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

- 61 Da bo predložitveno sodišče lahko razsodilo o zahtevkih tožeče stranke glede plačila obresti za nezakonito pomoč, je treba najprej pridobiti odgovor na več vprašanj prava Unije, ki očitno v sodni praksi Sodišča še niso bila pojasnjena.